

ANNA TODD

*Cele mai
strălucitoare*
STELE

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Playlist

One Last Time — Ariana Grande

Psycho — Post Malone (feat. Ty Dolla \$ign)

Let Me Down Slowly — Alec Benjamin

Waves — Mr. Probz

Fake Love — BTS

To Build A Home — The Cinematic Orchestra

You Oughta Know — Alanis Morissette

Ironic — Alanis Morissette

Bitter Sweet Symphony — The Verve

3AM — Matchbox Twenty

Call Out My Name — The Weekend

Try Me — The Weekend

Beautiful — Bazzi

Leave A Light On — Tom Walker

In the Dark — Camila Cabello

Legends — Kelsea Ballerini

Capitolul unu

Karina, 2019

Vântul vâjâie prin cafenea de fiecare dată când vechea ușă de lemn se deschide scârțâind. E neobișnuit de frig pentru luna septembrie și sunt destul de sigură că asta e un fel de pedeapsă din partea universului pentru că am acceptat întâlnirea cu el tocmai azi, dintre toate zilele posibile. Oare la ce mă gândeam?

De-abia am avut timp să-mi întind un pic de fard peste pungile de sub ochi. Și hainele pe care le port — când au fost spălate ultima oară? Din nou, oare la ce mă gândeam?

Acum mă gândesc că mă doare capul și nu sunt sigură că mai am vreun ibuprofen prin geantă. Mă mai gândesc și că am fost inspirată când am ales cea mai apropiată masă de ușă, ca să pot s-o șterg repede, dacă n-o să am încotro. Locul ăsta din mijlocul cartierului Edgewood? Neutru și deloc romantic. O altă alegere bună. Am fost aici doar de câteva ori, dar e cafeneaua mea preferată din toată Atlanta. Nu sunt multe locuri — numai zece mese —, deci cred că vor să încurajeze consumul rapid. Sunt și câteva detalii demne de Instagram, cum ar fi peretele colorat și faianța alb cu negru din

spatele barmanilor, dar, una peste alta, e un loc destul de sobru. Cenușiu auster și beton peste tot. Se aude zgomotul blenderelor amestecând kale și mai știu eu ce fructe sunt acum la modă.

Există o singură ușă, care scârțâie: o unică intrare, o unică ieșire. Mă uit la telefon și-mi șterg palmele de rochia neagră.

Mă va îmbrățișa? Îmi va strânge mâna?

Nu-mi pot imagina un gest atât de formal. Nu din partea lui. La naiba. M-am dat de ceasul morții să mă aranjez și el încă n-a sosit. Pentru a patra oară pe ziua de azi, simt cum panica mi se adună în coșul pieptului și-mi dau seama că, de fiecare dată când îmi închipui întâlnirea noastră, îl văd așa cum era în primul moment când l-am zărit. Nu știu care versiune a lui va apărea. Nu l-am mai văzut de astă-iarnă și n-am nici cea mai vagă idee cine mai e. Și, serios, oare am știut vreodată?

Poate că am cunoscut o singură versiune de-a lui — o formă strălucitoare și goală a omului pe care-l aștept acum.

Presupun c-aș fi putut să-l evit pentru tot restul vieții mele, dar gândul că nu-l voi mai vedea niciodată mi se pare mai rău decât faptul că mă aflu aici acum. Cel puțin pot să recunosc asta. Iată-mă aici, încălzindu-mi mâinile pe ceașca de cafea, așteptându-l să intre pe ușa asta care scârțâie după ce i-am jurat lui, mie însemi, cui m-a ascultat în ultimele câteva luni că eu niciodată nu voi...

Mai are cinci minute până când trebuie să ajungă, dar, dacă e același bărbat pe care mi-l amintesc eu, va veni cu întârziere și cu o mutră încruntată.

Ușa se deschide și intră o femeie. Are părul blond strâns ca un cuib în creștetul capului micuț și ține un telefon lipit de obrazul ei roșu.

— Mă doare fix în cot, Howie. Rezolvă și gata, se răstește ea și-și desprinde telefonul de ureche, cu un șir de înjurături.

Urăsc Atlanta. Oamenii de aici sunt cu toții ca ea, irascibili și mereu grăbiți. N-a fost mereu așa. Sau, mă rog, poate că a fost; eu însă nu am fost așa. Dar lucrurile se schimbă. Iubeam acest oraș, mai

ales centrul său. Restaurantele sunt nemaipomenite și perfecte pentru o gurmândă care trăiește într-un orașel — în fine, erau în sine un motiv de a mă muta aici. În Atlanta ai mereu ceva de făcut și totul e deschis până mai târziu decât era în Ft. Benning. Dar cea mai mare atracție pentru mine era faptul că nu mi se reamintea tot timpul de viața militară. Nu tu haine de camuflaj peste tot. Nu tu uniforme pe bărbații și femeile care așteaptă la coadă la film, la benzinărie sau la Dunkin Donuts. Oameni care vorbesc cu cuvinte normale, nu cu abrevieri. Și o grămadă de tunsori nemilitare la care să te uiți.

Iubeam Atlanta, dar el a schimbat asta.

Noi am schimbat asta.

Noi.

E prima oară când recunosc că am și eu o vină pentru tot ce s-a întâmplat.

Capitolul doi

— Te holbezi.

Doar două cuvinte, dar se revarsă în mine și peste mine, șocându-mi simțurile și rațiunea. Și totuși, e și acel calm care pare că mă învăluie de câte ori se ivește în preajma mea. Ridic privirea ca să mă asigur că e el, deși știu deja că așa e. Firește, stă în fața mea privindu-mă cu ochii lui de culoarea alunei, cercetând... aducându-și aminte? Mi-aș dori să nu se uite așa la mine. Încăperea mică e destul de aglomerată, dar mie nu mi se pare așa. Îmi făcusem un scenariu clar pentru întâlnirea asta, dar el a perturbat totul și acum mă simt descumpănită.

— Cum faci chestia asta? îl întreb. Nu te-am văzut intrând.

Mă gândesc îngrijorată că vorbesc de parcă l-aș acuza de ceva sau de parcă aș fi agitată, iar asta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Totuși mă-ntreb — cum poate să facă asta? Întotdeauna s-a priceput atât de bine să tacă, să se miște nevăzut. O altă abilitate dobândită în armată, presupun.

Îi fac semn să se așeze. Se strecoară pe scaun și atunci îmi dau seama că are o ditamai barba. Liniile severe și precise îi mărginesc pomeții și maxilarul îi e acoperit de fire negre de păr. Asta e ceva nou. Sigur că e: întotdeauna a fost obligat să se conformeze regulilor. Părul trebuie să fie scurt și bine îngrijit. Mustața e permisă, dar numai dacă e tunsă regulamentar și nu crește peste buza de sus. Odată mi-a spus că vrea să-și lase mustața, dar l-am făcut să se răzgândească. Chiar și cu o față ca a lui, mustața ar arăta sinistru.

Ia meniul de pe masă. Cappuccino. Macchiato. Latte. Ciocolată albă. Neagră simplă. Când au devenit toate atât de complicate?

— Acum îți place cafeaua? îl întreb, fără să încerc să-mi ascund mirarea.

Scutură din cap.

— Nu.

Un zâmbet vag îi străbate chipul stoic, reamintindu-mi de toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de el. Acum o clipă, îmi era ușor să privesc în altă parte. Acum îmi e imposibil.

— Nu cafea, mă asigură el. Ceai.

Nu poartă geacă, desigur, iar mânecile cămășii sale de blugi sunt suflecate până deasupra coatelor. Tatuajul de pe antebraț se întrezărește și știu că dacă i-aș atinge acum pielea, m-ar arde. Sunt absolut convinsă că n-o să fac una ca asta, așa că ridic privirea, uitându-mă peste umărul lui. Cât mai departe de tatuaj. Cât mai departe de gândul acesta. E mai bine așa. Pentru amândoi. Încerc să mă concentrez la zgomotele din cafenea ca să mă obișnuiesc cu tăcerea lui. Am uitat cât de tulburătoare poate fi prezența lui.

E o minciună. N-am uitat. Voiam să uit, dar n-am putut.

O aud pe chelneriță apropiindu-se, tenișii ei scârțâie pe podeaua de beton. Are o voce mică, de șoricel și, când îi spune că e „musai obligatoriu“ să-ncerce noua mocha cu mentă, izbucnesc în râs, știind cât de mult urăște toate chestiile mentolate, inclusiv pasta de dinți. Mă gândesc cum lăsa resturile roșietice de scortșoară în chiuveta de la mine de-acasă și de câte ori ne-am ciondănit pe tema asta. Dacă

aș fi ignorat aceste nemulțumiri meschine. Dacă aș fi fost mai atentă la ceea ce se-ntâmpla cu adevărat, totul ar fi stat altfel.

Poate. Poate că nu. Sunt genul de persoană care și-ar asuma vinovăția pentru orice — în afară de asta. Nu pot fi sigură.

Nu vreau să știu.

Altă minciună.

Kael îi spune fetei că vrea un ceai negru simplu și de data asta încerc să nu râd. E atât de previzibil.

— Ce e atât de amuzant? mă întreabă după ce chelnerița pleacă.

— Nimic, zic eu și schimb subiectul. Deci, ce mai faci?

Nu știu ce să spun ca să umplu întâlnirea asta la cafea. Ceea ce știu e că ne vom vedea și mâine, dar pentru că a trebuit oricum să ajung astăzi în oraș, mi s-a părut o idee bună să organizez întâlnirea asta stânjenitoare fără public. O înmormântare nu e un loc potrivit pentru așa ceva.

— Bine. Date fiind împrejurările, spune el și-și drege glasul.

— Mda, oftez, încercând să nu mă gândesc prea mult la ziua de mâine.

M-am priceput mereu să mă prefac că lumea nu arde-n flăcări în jurul meu. Bine, în ultimele câteva luni, am mai avut și eu scăpări, dar ani întregi a fost a doua mea natură, un lucru pe care am început să-l fac între divorțul părinților mei și absolvirea liceului. Uneori simt că familia mea dispăre. Devine din ce în ce mai mică.

— Te simți bine? mă întreabă el, cu o voce mai scăzută ca înainte.

O aud așa cum o auzeam în nopțile acelea înăbușitoare în care adormeam cu fereastra deschisă — toată camera era înrouată a doua zi de dimineață, iar trupurile noastre erau umede și lipicioase. Îmi plăcea la nebunie pielea lui fierbinte când îmi treceam vârfurile degetelor peste conturul delicat al obrazilor săi. Chiar și buzele îi erau calde, febrile uneori. Aerul sudic al Georgiei era atât de gros că aproape îi puteai simți gustul, iar Kael era atât de fierbinte.

— *Hmm*, își drege el glasul și mă trezesc din visare.

Știu la ce se gândește, îi pot citi pe chip la fel de clar cum poți citi semnul luminos pe care scrie *But First, Coffee* și care e prins pe peretele din spatele lui. Urăsc faptul că amintirile astea sunt cele pe care creierul meu le asociază cu el. Nu-mi ușurează deloc situația.

— Kare, îmi spune cu o voce blândă și se-ntinde peste masă ca să-mi atingă mâna. Mi-o îndepărtez smucind-o atât de repede, încât ai crede că mă frige. E ciudat să mă gândesc la noi când eram împreună, cum nu mai știam unde se termină el și unde încep eu. Eram atât de armonizați. Totul era atât de... diferit față de cum stau lucrurile acum. A existat o vreme când îmi rostea numele, pur și simplu, iar eu îi ofeream tot ce-și dorea. Mă gândesc la asta preț de-o clipă. Cum îi ofeream acestui bărbat orice și-ar fi dorit.

Credeam că începusem să-mi revin după despărțirea noastră, credeam că *trecusem mai departe*. Măcar cât să nu mă mai gândesc la felul în care-i suna vocea când trebuia să-l trezesc pentru antrenamentul fizic sau cum urla noaptea. Capul începe să mi se învârtă și, dacă nu alung aceste amintiri din minte, ele mă vor sfâșia chiar aici, pe scaunul ăsta, în cafeneaua asta mică, fix sub ochii lui.

Mă silesc să dau din cap și-mi iau paharul cu latte ca să mai câștig puțin timp și să-mi adun curajul ca să vorbesc.

— Mda. Adică, mă cam pricep la înmormântări.

Nu îndrăznesc să-l privesc în față.

— N-ai fi putut face oricum nimic. Nu-mi spune că te-ai gândit că ai fi putut...

Se oprește și eu mă uit fix la ciobitura micuță de pe cana mea. Îmi trec degetul peste ea.

— Karina. Uită-te la mine.

Clatin din cap — n-am chef să alunec în gaura asta neagră cu el. Nu am puterea asta.

— Mă simt bine. Serios.

Mă opresc și-i privesc atentă chipul.

— Nu te uita așa la mine. Sunt în regulă.

— Tu ești întotdeauna în regulă.

Își trece mâna peste barbă și oftează, sprijinindu-se de spătarul de plastic al scaunului.

Nu e o întrebare și nici o afirmație, ci așa stau lucrurile. Are dreptate. Eu voi fi întotdeauna în regulă. Toată chestia asta cu *prefă-te până ieși la liman*? O stăpânesc de minune.

Am de ales?

Capitolul trei

Karina, 2017

Am avut baftă cu carul în privința slujbei. Nu trebuia să deschid salonul de masaj până la zece, așa că puteam dormi până mai târziu în majoritatea dimineților. Și puteam să și merg pe jos până acolo de la mine de-acasă, din capătul străzii — bonus! Îmi plăcea la nebunie strada aceea: magazinul de saltele, prăvălia de înghețată, salonul de manichiură și băcănia de dulciuri cu design vechi. Am economisit bani și uite-mă aici, la 20 de ani, pe străduța mea, în căsuța mea. Casa mea. Nu a tatei. A mea.

Plimbarea pe jos până la serviciu dura cinci minute — insuficient ca să fie interesantă. În principal, încercam să stau deoparte din calea mașinilor. Aleea era largă cât să-ncapă pe ea un pieton și o mașină în același timp. Mă rog, un Prius sau alt fel de mașină mică ar fi încăput la fix; din păcate, oamenii de aici au camionete masive, așa că aproape de fiecare dată mă lipeam de copacii care mărgineau aleea până când treceau.

Uneori îmi inventam povești în minte, un pic de adrenalină înainte să-mi încep tura. Povestea din ziua aceea îl avea ca personaj

central pe Bradley, patronul bărbos al magazinului de saltele de pe colț. Bradley era un tip de treabă și purta ceea ce ajunsese să consider a fi uniforma tipului de treabă: cămașă în carouri și pantaloni kaki. Conducea un Ford alb și muncea chiar mai mult ca mine. Treceam pe lângă el în fiecare dimineață, era acolo deja, la magazinul lui, înainte să-mi încep eu programul, la zece. Chiar când lucram în două schimburi sau de noapte îi vedeam camioneta albă parcată în fundul aleii.

Eram convinsă că Bradley era burlac. Nu pentru că n-ar fi fost dulce și draguț, ci pentru că era întotdeauna singur. Dacă ar fi avut soție sau copii, i-aș fi văzut măcar o dată în cele șase luni de când mă mutasem în partea aceasta a orașului, dar nu. Nu conta dacă era ziua, seara sau în weekend — Bradley era întotdeauna singur.

Soarele strălucea, dar nici măcar o pasăre nu ciripea. Niciun camion de gunoi nu huruia. Niciun om nu-și pornea mașina. Era o liniște bizară. Poate că de aceea Bradley părea și mai ciudat în acea dimineață. M-am uitat din nou la el și m-am întrebat de ce își pieptănase părul foarte deschis la culoare cu cărare la mijloc, de ce crezuse că era o idee bună să-și expună atât de mult pielea capului. Dar de fapt voiam să știu unde se duce cu mocheta aceea rulată în spatele camionetei. Poate că văzusem prea multe episoade din CSI, dar nu știe toată lumea că așa scapi de un cadavru — îl înfășori într-un covor vechi și-l arunci la marginea orașului? Exact când imaginația mea îl preschimba pe Bradley într-un criminal în serie, mi-a făcut prietenos cu mâna și mi-a zâmbit cât se poate de sincer. Sau poate că se pricepea să fie fermecător și, de fapt, avea de gând să...

Aproape c-am făcut pe mine când m-a strigat.

— Hei, Karina! A fost inundație!

Și-a coborât buzele subțiri într-o expresie posomorâtă și a făcut semn cu brațele în jur ca să arate cât e de supărat. M-am oprit și mi-am dus mâna la ochi, ca să mi-i feresc de soare. Strălucea cu putere, arzător. Georgia era teribil de fierbinte. Credeam c-o să mă

obișnuiesc cu căldura după un an, dar nu. Tânjeam după răcoarea acelor seri petrecute în nordul Californiei.

— Am încercat să chem pe cineva de la compania de apă, dar deocamdată n-am avut noroc.

A dat din umeri și a ridicat telefonul, ca dovadă.

— O, nu.

Am încercat să-i imit tonul supărat, dar, sincer, speram ca Mali să închidă pentru tot restul zilei. Nu dormisem prea mult cu o noapte înainte, așa că mi-ar fi prins bine o oră în plus — sau douăzeci — de somn.

— O să-i sun în continuare, s-a oferit el.

Și-a dus degetele la catarama curelei. Părea că deja e transpirat și, când a ridicat covorul enorm din spatele camionetei, aproape că mi-am dorit să-l ajut.

— Mulțumesc, am zis. O să-i spun lui Mali.

Capitolul patru

Ușa era încuiată, luminile erau stinse — chiar și becul de pe hol pe care de obicei îl țineam aprins — și înăuntru era extrem de frig. Am dat drumul încălzitoarelor pentru ulei și am aprins lumânările din hol și din două dintre camere.

Primul meu client era programat la zece și jumătate. Elodie nu avea pe nimeni programat până la unsprezece. Încă sforăia când plecasem de acasă, ceea ce însemna că avea să dea buzna pe ușă la unșpe și zece, zâmbind dulce și scuzându-se în fața clientului cu accentul ăla franțuzesc al ei atât de drăgălaș. Apoi avea să-și vadă de treaba ei.

Elodie era unul dintre puținii oameni din lumea asta pentru care aș fi făcut orice. Mai ales acum că era însărcinată. Aflase despre copil la numai două zile după ce soțul ei fusese trimis în Afghanistan. Chestia asta era ceva normal pe-aici. Am văzut asta la părinții mei, la Elodie... aproape toată lumea din garnizoanele astea știa că era o posibilitate. Nu doar o posibilitate. Mai degrabă o realitate când te măritai cu un militar.

Am încercat să nu mă mai gândesc. Aveam nevoie de niște muzică în salon. Uram tăcerea. O convinsesem de curând pe Mali să mă lase să pun muzică mai bună în timp ce lucram. Nu mai puteam suporta încă o tură cu „melodii de relaxare“ puse ore întregi. Sunetele adorabile de cascade și de valuri mă enervau groaznic. Mă și amețeau. Am deschis iPadul și, în câteva secunde, trupa Banks ștergea amintirile acelei aiureli molatice și visătoare. M-am dus la recepție și am pornit și calculatorul. Peste nici două minute a intrat și Mali, cu două pungi imense în mâinile ei micuțe.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat când i-am luat plasele din mâini.

— Ăăă, nimic. Nu mă saluți? Nu mă-ntrebi *ce mai faci, Karina?* am zis râzând și m-am îndreptat spre camera din spate.

Mâncarea din pungile alea mirosea grozav. Mali făcea cea mai bună mâncare thailandeză pe care o gustasem vreodată și ne aducea mereu câte ceva lui Elodie și mie. Ne răsfăța așa de cel puțin cinci ori pe săptămână. Micul avocado — așa-i spunea Elodie burticii sale — voia numai tăieței condimentați. Din cauza frunzelor de busuioc. Elodie devenise obsedată de ele de când rămăsese gravidă, astfel că le culegea de pe tăieței și le mesteca. Bebelușii te pun să faci cele mai ciudate lucruri.

— Karina, a spus Mali. Ce mai faci? Pari tristă.

Asta era Mali. *Ce s-a întâmplat? Pari tristă.* Spunea direct ceea ce credea.

— Hei — sunt în regulă, am zis. Doar că nu m-am machiat.

Mi-am dat ochii peste cap, iar ea m-a atins pe obraz.

— Nu e asta, a zis.

Nu, nu era asta. Dar nu eram tristă. Și nu-mi plăcea că masca îmi căzuse suficient de mult ca Mali să observe. Nu-mi plăcea asta deloc.